

	Deze nieuwsbrief komt enkele keren per jaar uit en wordt als pdf verstuurd. Inschrijven kan via news@blokbuster.be	21 oktober 2013 www.blokbuster.be
--	--	---

Extreemrechts terug van niet weggeweest.

HOE STRIJDEN TEGEN GOUDEN DAGERAAD, FN EN CO?

In ons land leeft de verkeerde illusie dat het gevaar van extreemrechts geweken is. Het Vlaams Belang haalt in de peilingen nog amper 10% en raakt enkel in de media met de dure schoenen van kopstuk Anke Van dermeersch (Louboutins van zowat 500 euro per paar!) op een van een Canadese artieste afgekeken campagnebeeld. Langs Franstalige kant komt extreemrechts al helemaal niet meer aan de bak. Een blik voorbij de grenzen volstaat om er toch niet gerust op te zijn.

RUIMTE VOOR EXTREEMRECHTS

In zowat alle landen van Europa is er een scherpe toename van de politieke onstabili-

teit waar allerhande extreemrechtse en populistische krachten van kunnen profiteren. In een sfeer van algemene afkeer tegenover de gevestigde politici is de verleiding vaak groot om een foertstem te geven aan wie het luidst tegen de schenen van het establishment schopt.

Ook formaties die eerder ten dode opgeschreven waren, slaagden erin om zich electoraal opnieuw uit te vinden. In Frankrijk staat Marine Le Pen voor de Europese verkiezingen met 24% in de peilingen zelfs helemaal vooraan en overtreft ze de resultaten die haar vader op zijn hoogtepunt neerzette bij de presidentsverkiezingen. Zelfs de Noorse Vooruitgangspartij die in 2011 zware klappen kreeg door de bloedige

ge terreur van haar voormalige lokale jongerenverantwoordelijke Anders Behring Breivik, staat er vandaag al helemaal terug met 16,3% in de laatste verkiezingen en een regeringsdeelname als kers op de taart.

De vooruitgang en/of terugkeer van allerlei extreemrechtse krachten gaat minder dan in de jaren 1990 samen met pogingen om de steun ook actief te mobiliseren met straatacties en betogingen. Het gaat eerder om puur electorale campagnes die ook snel opnieuw kunnen wegzakken. Maar de successen versterken het zelfvertrouwen van meer extreme groeperingen. Bovendien zorgt de achtergrond van economische crisis en oplopende tekorten voor een voedingsbodem voor zowel racisme als een toename van geweld.

GEVAAR VAN FASCISTISCH GEWELD

Dat blijkt natuurlijk heel sterk in Griekenland waar de gewelddadige neonazi's van Gouden Dageraad hun intrede in het parlement vierden met straatgeweld tegen migranten en andersdenkenden. Dat dit tot doden zou leiden, was te verwachten. Na de moord op de linkse rapper Pavlos Fyssas volgde massaal protest tegen fascistisch geweld. De Griekse staat lijkt nu te willen optreden tegen het fascistische monster dat eerder getolereerd en door delen van het establishment (onder meer bij de politie) zelfs aangemoedigd werd. Maar ondanks het bloed aan de handen van Gouden Dageraad, blijft het in de peilingen de derde partij.

Ook elders in Europa proberen neonazi's

De uitwijzing van het Kosovaarse meisje Leonarda leidde tot massaal scholierenprotest in Frankrijk. Marine Le Pen verklaarde - vanuit Zweden - dat het Kosovaarse meisje niet in Frankrijk thuis hoorde.

Lees verder op pagina 2

NIEUWSBRIEF BLOKBUSTER

zich te organiseren om tot geweld over te gaan. Met een groeiende laag jongeren die volledig los van de samenleving staat, is het niet uitgesloten dat formaties zoals Gouden Dageraad ook in andere landen een zekere groei kennen. Dit betekent niet dat het fascisme terug voor de deur staat, hiervoor is de actieve basis te beperkt. Maar iedere stap vooruit voor dergelijke krachten, is natuurlijk gevaarlijk omdat het een wapen is dat ingezet wordt om eenheid onder de onderdrukten, de arbeidersbeweging in brede zin van het woord, te breken.

MOGELIJKHEDEN VOOR LINKS

In de aanloop naar de Europese verkiezingen van volgend jaar zal er ongetwijfeld heel wat aandacht zijn voor het diverse pakket van extreemrechtse, populistische en neofascistische krachten die hun positie in het Europese parlement zullen versterken. Dit betekent echter niet dat het om een stabiele vooruitgang gaat, het is vooral een uitdrukking van de ondermijning van de steun voor de gevestigde partijen en de zoektocht naar een alternatief.

Omwille van de historische periode met de erfenis van het neoliberaal offensief van de jaren 1990 na de val van de Berlijnse Muur en de impact hiervan op de arbeidersbeweging, is de ruimte voor

allerhande rechtse en populistische krachten groter. Door aan onze eigen politieke vertegenwoordiging te bouwen, kan de ruimte voor extreemrechts dan ook beperkt worden. In een periode van hevige aanvallen op onze levensstandaard en een systeem in diepe crisis is de marge voor het bekomen van verbeteringen beperkt. Linkse krachten worden sneller voor een keuze geplaatst: meestappen in het kapitalistische systeem of er resoluut tegen strijden met het oog op een socialistisch alternatief.

De uitdaging is groot, net als het aantal complicaties. Maar het potentieel van strijd en de heropbouw van de beste tradities van de arbeidersbeweging doorheen deze strijd is veel groter. Er zijn niet alleen de vele stakingsacties en massale betogingen, onder meer in het zuiden van Europa, die dit aantonen. Ook het spontane scholierenprotest tegen de uitwijzing van een Kosovaars meisje in Frankrijk zet de toon. Het meisje werd tijdens een schooluitstap opgepakt om het land uitgezet te worden. Meteen volgden massale scholierenacties met tienduizenden deelnemers.

Eengemaakte strijd van alle slachtoffers van het besparingsbeleid is het beste antwoord op zowel de verantwoordelijken voor het asociale beleid als diegenen die er met hun boodschap van racisme en verdeeldheid op teren.

EXTREEMRECHTS IN EUROPA: EEN KAT MET NEGEN LEVENS...

Neen, het gevaar van extreemrechts in Europa is niet geweken. Een beperkt overzicht met enkele voorbeelden toont dit aan.

• **GRIEKENLAND.** Tot voor enkele jaren was LAOS de grootste extreemrechtse partij, deze partij had onder meer banden met het Vlaams Belang bij ons. LAOS trad tot een besparingsregering toe en werd weggestemd. Het moest plaats maken voor het extremere Gouden Dageraad dat voor de moord op Pavlos Fyssas tot 17% steeg in de peilingen. Na de moord door aanhangers van de partij nam dat terug af tot 8 à 9%, nog steeds meer dan bij de verkiezingen van 2012. Dat bijna 10% van de Grieken stemt voor een partij van moordenaars geeft te denken over de wanhoop in dat land, maar ook over het gevaar dat van groepen als Gouden Dageraad uitgaat.

• **FRANKRIJK.** Het Front National werd al meermaals afgeschreven. Toch slaagt het familiebedrijf van de Le Pens erin om telkens terug te komen. In oktober won het FN een tussentijdse kantonale verkiezing in Brignoles en steeg Marine Le Pen in de peilingen voor de Europese verkiezingen tot de eerste plaats met 24%.

• **NEDERLAND.** Net als in Frankrijk krijgt de sociaaldemocratie electorale klappen voor haar asociale beleid. De Nederlandse PvdA dreigt twee derden van haar zetels te verliezen. De grootste partij is de rechts-populistische Partij Voor de Vrijheid (PVV) van Geert Wilders. De linkse partij SP staat op de tweede plaats in de peilingen.

• **OOSTENRIJK.** Bij de verkiezingen van september was het extreemrechtse FPÖ van HC Strache de grote winnaar. Met 21,4% werd de conservatieve ÖVP bijna ingehaald. Bovendien haalde de rechtse populist Stronach bijna 6% en haalde de van het FPÖ afgesplitste BZÖ in haar doodstrijd toch nog 3,5%.

• **DUITSLAND.** In Duitsland zijn de neonazi's van NPD nooit electoraal doorgebroken. Dat betekent evenwel niet dat er geen mogelijkheden zijn voor extreemrechts. De rechtse populistische partij AfD (Alternative für Deutschland) haalde nipt de kiesdrempel niet bij de verkiezingen van september, bij de Europese verkiezingen zou dat wel het geval kunnen zijn.

• **GROOT-BRITTANNIË.** Twee leiders van de English Defence League (EDL), waaronder Tommy Robinson, hebben ontslag genomen na tegenvallende electorale resultaten. Aan de extreme rechterzijde gaat de populistische UKIP (UK Independence Party) met de stemmen lopen. De partij staat op meer dan 10% in de peilingen waarmee het de regerende Liberal Democrats voorbij steekt.

• **NOORWEGEN.** In de zomer van 2011 schokte Anders Breivik de hele wereld door tientallen jongeren te vermoorden. De schutter was eerder actief geweest bij de extreemrechtse Fremskrittpartiet (Vooruitgangspartij). Die partij verloor steun na het bloedbad, maar is inmiddels in de verkiezingen teruggekeerd. Na de verkiezingen van 9 september is de partij zelfs tot de regering onder leiding van de Conservatieven toegetreden.

Niemand vlucht voor zijn of haar plezier. Kapitalisme leidt tot vluchtelingentragedie

STOP HET ONMENSELIJKE UITWIJZINGSBELEID

De afgelopen tien jaar kwamen naar schatting 3.300 vluchtelingen om het leven toen ze via het Italiaanse eiland Lampedusa Europa hoopten te bereiken. Maar ook wie er wel geraakt, botst op tal van problemen om die wanhopige zoektocht naar een beter leven en een toekomst goed af te sluiten. Dat ondervond ook de jonge loodgieter Navid Sharifi uit Wielsbeke. Hij moest afscheid nemen van zijn vriendin, vrienden en zijn job om in Afghanistan in onzekerheid ondergedompeld te worden.

WIELSBEEKSE LOODGIETER MOET NAAR AFGHANISTAN...

Volgens minister van Migratie en Asielbeleid, Maggie De Block (Open Vld), is het asielbeleid in België niet asociaal: van alle Afgaanse vluchtelingen in ons land kreeg 56% immers bescherming tijdens de afgelopen jaren. Navid zal zich wel afgevraagd hebben waarom een perfecte integratie en vast werk niet voldoen om bij die 56% te horen. Hij zal ook wel niet begrepen hebben hoe Maggie De Block erin slaagt het lot dat ze hem toebedeelt als 'niet asociaal' te omschrijven. De minister ziet enkel de cijfers en niet de menselijke drama's die er achter schuil gaan.

Ondertussen werd in verschillende media het verhaal van Navid in Afghanistan al gebracht. Hij kan er bij niemand terecht, zijn oom weigert hem op te vangen als gevolg van een jarenlange familievet. Die vete werd trouwens net als argument aangehaald om Navid terug te sturen. Zo wordt een jonge twintiger die voor zichzelf een toekomst uitbouwt in België teruggestuurd naar een land waar hij dagelijks gevaar loopt en geen contacten heeft.

... EEN VEILIG LAND MET EEN TOEKOMST VOOR JONGE AFGHANEN?

Maggie De Block beweert dat ze geen 'Romeinse keizerin' is die op basis van willekeur haar duim omhoog of omlaag steekt

bij het al dan niet toekennen van een verblijfsvergunning. Volgens haar wordt de toekenning gegeven of geweigerd op basis van een objectieve en grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan en het gevaar dat de betrokkene in kwestie al dan niet loopt. Wie 'geen gevaar' loopt, moet onherroepelijk terug.

Zo ook de 22-jarige Aref, die na vier geweigerde asielaanvragen 'vrijwillig' terugkeerde. Hij slaagde er niet in een toekomst in België uit te bouwen, grotendeels omwille van het (gebrek aan) asielbeleid in ons land. Na vier jaar in het Noordstation in Brussel geslapen te hebben en geen uitzicht te krijgen op enige verbetering in zijn situatie – zelfs niet op de toestemming om hier te blijven – keerde hij dan maar onverrichterzake terug. Hij werd bij terugkomst in Afghanistan vermoord. Wellicht gebeurde dat omdat hij weigerde zich bij een islamistische terreurmilitie aan te sluiten.

Terwijl de overheid er alles aan doet om in het oog van de publieke opinie jonge Belgen te verhinderen naar Syrië te trekken, worden jonge Afghanen gedwongen om terug te gaan naar een situatie waar ze een weigering om tot een militie toe te treden met de dood moeten bekopen.

Hoe haalt de Belgische overheid het in haar hoofd zelfs maar te poneren dat de situatie in Afghanistan enigszins veilig zou kunnen zijn, als ze in 2012 zelf 113 miljoen euro spendeerde aan de militaire operatie in dat land? We kunnen ons overigens afvragen wat we allemaal voor de Afgaanse vluchtelingen in ons land zouden kunnen doen met dat geld. Die vraag wordt door Maggie De Block echter niet gesteld. Zij vertrekt eerder vanuit de perverse retoriek dat wie een situatie, mede door de Belgische overheid gecreëerd, ontvlucht, niet aan de poorten van fort Europa moet komen aankloppen. Als je in Afghanistan geboren wordt, heb je pech. Door Belgische F-16s gebombardeerd worden, geeft je niet het recht je land te ontvluchten en in België een toekomst te zoeken.

Lees verder op pagina 4

NIEUWSBRIEF BLOKBUSTER**STOP FORT EUROPA!**

Overall ter wereld sterven dagelijks mensen op zoek naar een menselijker lot. Vorige maand nog overleden in één klap 200 vluchtelingen aan de kust van Lampedusa. Dat zijn de menselijke tragedies waar het Europese asielbeleid concreet toe leidt. De afgelopen 20 jaar stierven er zo bijna 20.000 mensen. Politici beuigen hun medeleven in de media en gaan vervolgens door met het militariseren van de EU-grenzen. Momenteel wordt zelfs onderzoek gedaan naar de mogelijkheid om drones in te zetten om vluchtelingen op te sporen.

We leven in een kapitalistisch systeem dat dagelijks miljoenen mensen tot de hartverscheurende beslissing dwingt om hun hele hebben en houden en al hun menselijke relaties achter te laten in de strijd om te overleven. Daarom verdedigt Blokbuster de eis van een regularisatie – niemand is illegaal! Het etiket 'illegaal' wordt immers niet enkel gebruikt om mensen uit te wijzen, maar ook om via zwartwerk en uitbuiting een neerwaartse druk op de lonen van iedereen te zetten.

Een vaak gebruikt argument is dat we 'niet alle leed ter wereld kunnen opvangen'. Wij stellen echter niet voor om dat leed in stand te houden, maar juist om het te stoppen door de neokoloniale plunderpolitiek een halt toe te roepen. Niemand vlucht voor zijn of haar plezier, het is een uitdrukking van wanhoop als gevolg van ontbering en/of oorlog. Om de grote multinationals en imperialistische krijgsheren die daarvoor verantwoordelijk zijn te stoppen, is een complete breuk met het kapitalisme nodig. Enkel in een democratisch socialistische samenleving kan met dit barbaarse systeem van uitbuiting, repressie en willekeurige terdoodveroordeling komaf gemaakt worden.

Jarmo Van Regemorter

AFGHANISTAN: EEN DROOMBESTEMMING?

Als we Maggie De Block over Afghanistan mogen geloven, zouden we bijna naar het reisbureau stappen om er onze volgende droomvakantie te plannen. Blijkbaar zijn de minister en haar diensten vergeten dat het land al meer dan een decennium lang het strijdtoneel vormt van een uitgerekt gevecht tussen de legers van de westerse mogendheden en de Taliban. Hoe veilig is het land waarnaar De Block onschuldige jonge loodgieters stuurt nu eigenlijk echt?

De Taliban is allesbehalve verdwenen uit Afghanistan. Zij blijven een dagelijkse strijd voeren tegen de aanwezigheid van 'ongelovigen' en tegen het marionettenbewind van president Hamid Karzai. Zij opereren voornamelijk vanuit het Pakistaanse grensgebied. Dagelijks sneuvelen daarbij onschuldige burgers en ISAF-soldaten (International Security Assistance Force, de beveiligingsmacht die door de NAVO werd opgezet). De Taliban heeft zich in Pakistan versterkt en kan op elk ogenblik in ieder deel van dat land eens te meer toeslaan.

Bovendien stellen de regionale Afghaanse bestuurders zich opnieuw meer en meer op als onafhankelijke krijgsheren die zich weinig aantrekken van het centrale gezag. Ze doen er alles aan om zichzelf te verrijken, voeren onderling strijd tegen elkaar, en onderdrukken de lokale bevolkingen daarbij.

Als men stelt dat Afghanistan voor de modale bevolking een gevangenis is, is dat waarschijnlijk geen eerlijke stelling. In een gevangenis mag je immers bijvoorbeeld nog naar muziek luisteren. Dat is in Afghanistan niet het geval. Door de stijgende invloed van de Taliban is er geen muziek, geen functionerend rechtssysteem, hebben vrouwen

niet het recht om naar buiten te gaan, is er geen onderwijs voor meisjes en controleert de religieuze politie de lengte van je baard. Het is het traditionele beeld van Afghanistan onder controle van de Taliban, dat in steeds grotere mate opnieuw werkelijkheid wordt in grote delen van het land.

De westerse interventie in Afghanistan heeft een vergelijkbaar effect gehad als de Sovjet-invasie in de jaren '80: het land werd tot een schroothoop herleid waardoor er een vacuüm ontstond waar de Taliban gebruik van kon maken. De Taliban die groot gemaakt werd door militaire interventies terroriseert vandaag de bevolking. Dat zet mensen aan om het land te ontvluchten, vorig jaar alleen sloegen 2,6 miljoen Afghanen op de vlucht. De afgelopen tien jaar werden 5,7 miljoen vluchtelingen terug gestuurd. Deze enorme vluchtelingenstromen zorgen voor heel wat logistieke problemen. Bovendien zijn de teruggestuurde vluchtelingen een belangrijk doelwit van de Taliban. Zij verdenken hen ervan rijk geworden te zijn in Europa en ontvoeren hen in ruil voor losgeld.

Die zonnige relaxvakantie kunnen we dus maar beter uitstellen tot er komaf is gemaakt met het moorddadige regime in Afghanistan en de buitenlandse krijgsheren (zoals minister De Crem) die de oorlog en de barbarij blijven aanwakken. Ondertussen kunnen we ons concentreren op de strijd tegen de onmenselijke uitwijzingen van onschuldige slachtoffers van de Taliban en tegen de Belgische interventie in Afghanistan.

Als twee N-VA's elkaar bestrijden, kan het VB als lachende derde toekijken

N-VA nu officieel gesplitst in Turnhout

De Turnhoutse stadspolitiek doet al langer aan een soap denken. Bij de verkiezingen werd de N-VA de grootste partij, maar exact een jaar later blijft daar niet veel van over. Zes van de 11 gemeenteraadsleden stappen uit de partij. De partij van De Wever behoort inmiddels ook niet langer tot de meerderheid. Op een jaar tijd zijn er dus effectief krachtige veranderingen doorgevoerd, vooral bij N-VA zelf.

De heisa binnen de Turnhoutse N-VA wordt gemakshalve afgedaan als een discussie over personaliteiten die bij gebrek aan ervaring niet met hun bevoegdheden overweg konden of die door een tomeloze ambitie met elkaar in botsing kwamen. Ongetwijfeld speelt dat inderdaad mee. Maar er is ook de achtergrond van een partij die harde besparingen wil doorvoeren maar daarbij botst met wat veel gewone Turnhoutenaren willen. De aankondiging dat het gebouw van het jeugdhuis De Wollewei zou verkocht worden om de stadskas te spijzen, leidde bijvoorbeeld tot breed gedragen protest en zelfs een betoging aan de gemeenteraad.

De N-VA kon op 14 oktober 2012 overal in het land goede scores neerzetten. Dat gebeurde vooral op basis van een ongenoegen tegenover de andere gevestigde partijen. Maar inhoudelijk staat de N-VA niet voor een breuk met het gevoerde beleid, of het zou moeten zijn dat de nieuw-vlaamse liberalen meer en harder willen besparen en liefst zoveel mogelijk op de kap van de zwaksten. Dat is een boodschap die minder populair is dan een algemene afkeer van de andere partijen.

Deze zomer werd door N-VA een bemiddelaar aangesteld om de rangen terug te sluiten na publieke verwijten en een stemming van wantrouwen in de gemeenteraad waarbij verschillende N-VA'ers hun burgemeester en schepenen niet ondersteunden. De bemiddelaar – of was het een 'keizerlijke verkenners' benoemd door De Wever himself? – probeerde wekenlang de plooiën glad te strijken in wat wellicht de langste gemeentelijke onderhandelingen waren sinds lang. Even leek er schot in de zaak te komen toen de andere gevestigde partijen een nieuwe coalitie zonder N-VA aankondigden, maar de afkeer tegenover de anderen was niet groot genoeg om de afkeer tegenover elkaar te overbruggen.

Aangezien N-VA kant leek te kiezen voor burgemeester Brentjens, een man met een verleden in de Vlaamse nationalistische beweging, en bovendien drie dissidenten die tegen de burgemeester ingingen uit de partij zette, zat er voor de rest van de groep dissidenten weinig anders op dan buigen of barsten. Het werd een barst: zes van de 11 N-VA-gemeenteraadsleden stappen uit de partij. "N-VA nationaal moet toch echt gaan beseffen dat men vanuit Brussel niet kan dicteren wat er in de gemeenten moet gebeuren. De band tussen Brussel en het lokaal beleid is er niet en zal er ook nooit zijn als men de partijwerking niet aanpast aan wat de man in de stad of in het dorp voelt of denkt", stelden ze in een persbericht. Ze zullen overigens blijven zetelen onder de naam 'N-VA' terwijl de officiële N-VA'ers dat ook zullen doen. Twee N-VA's die elkaar bekampen, het 'Belgische surrealisme' slaat ook in Vlaamsnationalistische kringen toe.

Het Turnhoutse incident maakt het voor De Wever niet gemak-

kelijker om zijn voornemen om fundamenteel vrolijk te zijn te realiseren. Zijn N-VA wordt geconfronteerd met een offensief van de andere partijen die er alles aan doen om na de verkiezingen van 2014 vlotjes een regering zonder N-VA te vormen en een nieuwe politieke crisis te vermijden. De splitsing van de Turnhoutse N-VA zal vooral uitgespeeld worden om de onbestuurbaarheid en onbetrouwbaarheid van een N-VA-bewind te benadrukken. Tegelijk is de interne strijd binnen N-VA mee aangevoerd door het besparingsbeleid dat ook door de andere partijen wordt gevoerd. Misschien zal de nieuwe coalitie voorzigtiger optreden op dat vlak, maar waakzaamheid blijft geboden. Het gaat immers om partijen die elders of op andere niveaus niet aarzelen om eveneens een asociaal besparingsbeleid te voeren. Dat brengt meteen ook het gevaar terug van een hernieuwde vooruitgang voor populistische en extreemrechtse krachten zoals het Vlaams Belang. Zolang er geen echt alternatief komt in de vorm van een brede en massale politieke kracht die vertrekt vanuit het verzet tegen de besparingen die ons laten opdraaien voor de crisis, blijft er ruimte voor dergelijke formaties.

BESTEL NU JE BLOKBUSTER T-SHIRT!

Er is een beperkte voorraad aan nieuwe T-shirts van Blokbuster beschikbaar. Hieronder zie je er een voorbeeld van. We verkopen deze aan 12 euro het stuk. Contact via info@blokbuster.be.

NIEUWSBRIEF BLOKBUSTER

Intussen bij Gouden Dageraad thuis...

In het huis van het Griekse parlementslid Pappas (Gouden Dageraad) werd volgende foto gemaakt:

Van zakenman Anastasios Pallis wordt gedacht dat hij steun verleent aan Gouden Dageraad. Aan zijn inboedel te zien, zou dat wel eens kunnen kloppen.

ARRESTATIES EN VERVOLGING GOUDEN DAGERAAD. GEVAAR NIET GEWEKEN

De leider van de Griekse neonazigroepering Gouden Dageraad is opgepakt. Na de moord op de linkse rapper Pavlos Fyssas lag de partij onder vuur. De moordenaars bleken militanten van Gouden Dageraad te zijn. Enkele met de partij bevriende topfiguren binnen de politie werden aan de kant geschoven. De regering kondigde aan dat zal onderzocht worden of Gouden Dageraad als criminele organisatie kan verboden worden. In dat kader werd nu onder meer partijleider Nikolaos Michaloliakos opgepakt.

Eerder dreigde Michaloliakos er nog mee dat de 18 parlementsliden van Gouden Dageraad allemaal ontslag uit het parlement zouden nemen, waardoor er in een aantal cruciale kiesdistricten

tussentijdse verkiezingen zouden plaatsvinden. Het is niet duidelijk of de extreemrechtse partij dit dreigement zal waarmaken aangezien de afkeer tegenover Gouden Dageraad na de moord op Fyssas bijzonder groot is. Met wat duw- en trekwerk tegenover migranten kwam de partij nog weg – het is altijd gemakkelijk om wie het slechter heeft aan te pakken – maar met de moord op een Griekse artiest is voor velen een stap te ver gegaan.

Natuurlijk beweerden Michaloliakos en co dat Gouden Dageraad niets met die moord te maken had. Ook de moordenaar besefte dat de banden met de neonazipartij niet goed uitkwamen. Hij probeerde zijn lidmaatschap van de partij te verbergen, maar dat bleek niet mogelijk. Het geweld waar Fyssas het slachtoffer van werd, was mee opgefokt door campagnes van Gouden Dageraad waarbij niet gearzeld werd om 'gespieerd' uit de hoek te komen. De vechtersbazen werden klaar gestoomd en zagen zich gesterkt door het electorale succes. Terwijl de partijleiding leek te beseffen dat enige voorzichtigheid geboden was als gevolg van dat succes, was het niet meer mogelijk om vechtersbazen onder de militanten tegen te houden. Die roken bloed. Met alle gevolgen van dien.

In de nasleep van de moord op Fyssas werd nu overgegaan tot de arrestatie van partijleider Michaloliakos, drie parlementsliden en een tiental andere centrale partijleiders. Dat gebeurde met een zorgvuldig opgezette politieoperatie (geen evidentie op een ogenblik dat Gouden Dageraad over een brede steun onder de politie beschikt). De operatie werd van nabij opgevolgd door premier Samaras van de conservatieve Nieuwe Democraten. Die vormen een coalitie met de sociaaldemocraten van Pasok.

De afgelopen week waren er grote acties tegen fascistisch geweld, zo waren er 50.000 betogers in Athene. Het fascistisch geweld heeft geleid tot nieuwe mobilisaties die de dynamiek van verzet en strijd versterken. Wellicht vreest de regering dat dit te

NIEUWSBRIEF BLOKBUSTER

ver zou gaan en wordt daarom overgegaan tot een krachtig politie-optreden tegen Gouden Dageraad. Voor antifascisten kan het een opluchting zijn dat de gewelddadige neonazistische provocateurs die Gouden Dageraad leiden werden opgepakt. Maar dit maakt geen einde aan de voedingsbodem voor extreemrechtse krachten.

Enkele jaren geleden was Gouden Dageraad nog een vrij marginale kracht en was LAOS de belangrijkste extreemrechtse electorale kracht in Griekenland. Die partij nam deel aan een besparingsregering en werd hiervoor afgestraft. Gouden Dageraad wierp zich op als 'andere' partij. De gespierde acties en harde uitspraken van beroepsprovocateur en voorzitter Michaloliakos maakten het mogelijk om een segment van de anti-establishmentkiezers over te winnen en van Gouden Dageraad de derde partij van het land te maken (na Nieuwe Democratie en Syriza). Bij de Europese verkiezingen van volgend jaar is er de mogelijkheid dat Gouden Dageraad ook in het Europees parlement een intrede zal maken.

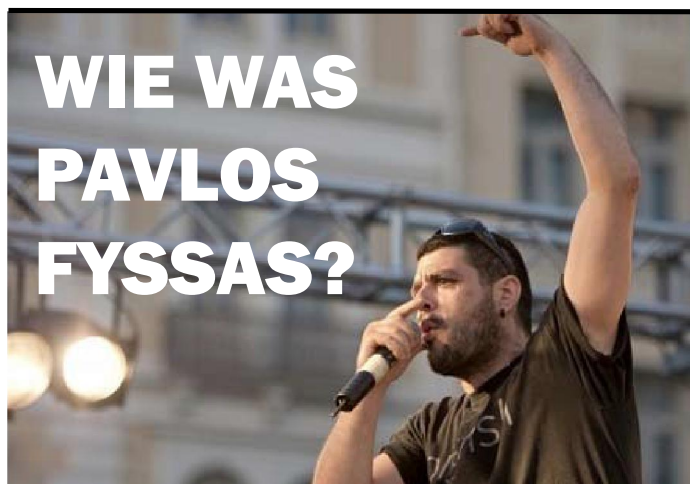
We kunnen het initiatief voor het bestrijden van extreemrechts niet overlaten aan de gevestigde partijen wiens besparingsbeleid leidt tot sociale vervreemding waarop neonazi's een gehoor en steun kunnen vinden. Hun optreden kan een tijdelijk effect hebben, maar dit zal zeer tijdelijk zijn. Het verbod op de neofascistische organisaties die eerder dit jaar betrokken waren bij de moord op Clément Méric in Frankrijk heeft ook niet kunnen vermijden dat inmiddels nieuwe organisaties werden opgezet. Bovendien is er het gevaar dat het Griekse establishment dit als precedent aangrijpt om ook iedere vorm van sociale contestatie van het besparingsbeleid aan repressieve maatregelen te onderwerpen.

Dat een openlijk neonazistische kracht als Gouden Dageraad een brede steun kan verwerven is een uitdrukking van een wel erg

diepe sociale crisis in het land. Om extreemrechts te stoppen, moet op die sociale crisis geantwoord worden. Een door de regering opgelegd verbod van Gouden Dageraad zal dat niet doen en zal extreemrechts dan ook niet stoppen. In de peilingen ging de partij de afgelopen dagen achteruit tot 6,8%. Dat is nog steeds ongeveer evenveel als bij de laatste verkiezingen (6,92% in juni 2012). De afkeer tegenover de gevestigde partijen en hun besparingsbeleid is onveranderd. In de mate dat de politieke linkerzijde dat ongenoegen onvoldoende weet te organiseren en te kanaliseren in de richting van een fundamentele maatschappijverandering, blijft er een grote ruimte bestaan voor extreemrechtse krachten.

De linkerzijde moet de massale antifascistische beweging richten op de arbeidersstrijd die gelijktijdig plaatsvindt en doorheen het opzetten van democratische strijdcomités in de wijken en op de bedrijven het verzet tegen fascistisch geweld, besparingen en kapitalisme in het algemeen bundelen. Dat zou meteen een basis vormen om binnen de vakbonden op te komen voor een strijdbare opstelling die zich niet tot strijdbare woorden en stoomaflatende acties beperkt. Het zou ook een versterking van de politieke linkerzijde kunnen betekenen en druk zetten om met die formaties resoluut in te gaan tegen het kapitalisme door een duidelijk socialistisch alternatief naar voor te schuiven.

Met massamobilisaties zoals de 50.000 antifascistische betogers eerder deze week kan extreemrechts gestopt worden. Dat biedt een basis voor een georganiseerd en politiek antifascistisch verzet met lokale comités die meteen reageren tegen publieke activiteiten van neonazi's en tegelijk bouwen aan initiatieven om de strijd tegen het besparingsbeleid vooruit te helpen. De mobilisaties mogen niet stoppen maar moeten net opgedreven worden!

De Griekse rapper Pavlos Fyssas werd eind september vermoord door militanten van Gouden Dageraad. Sindsdien ligt die partij onder vuur met massale antifascistische betogingen en een juridische vervolging door het establishment. Daar gingen we eerder op in. Onderstaand artikel heeft het over wie Pavlos Fyssas was, een consequente activist tegen fascisme en kapitalisme.

Kan iemand een "mooie dood" sterven? Die vraag kan niemand beantwoorden. Maar wel is het zeker dat de dood van Pavlos Fyssas door iedereen werd opgemerkt. Hij werd vermoord door lafaards die hem aanpakten omdat hij rechtstaand leefde, zonder te buigen. Pavlos leefde en stierf rechttop, zijn moordenaars daarentegen knielen en buigen voor hun opdrachtgevers.

ARBEIDERSKIND

Pavlos was een kind uit een arbeidersgezin. Hij groeide op in Keratsini, een arbeidersbuurt. Hij was de zoon van een metaalarbeider in de scheepsbouw van Perama. Pavlos trad in de voetsporen van zijn vader en zocht werd in dezelfde industriezone. Zijn vader is 62 jaar en is nog steeds bezig met de strijd om voldoende arbeidstijd te verzamelen om op pensioen te kunnen. Voor het uitbreken van de economische crisis met bijhorende massawerkloosheid, had Pavlos een stabiele job als assistent van een pijpfitter. Hij deed dit van 1998 tot 2008.

Toen de crisis toesloeg, besteedde Pavlos meer tijd aan zijn muziek. Hij bleef ondertussen onregelmatig werken met dagcontracten.

*"Op een dag als deze
Is het fijn te sterven
Een mooie dood,
Rechttop,
Zodat iedereen het kan zien."
'Killah P' op de CD 'Zorya'
(vrije vertaling)*

NIEUWSBRIEF BLOKBUSTER

ten in de industriezone. Als lid van de metaalbond in Piraes nam hij net als zijn vader regelmatig deel aan protestacties en stakingen.

COMPROMISLOZE ARTIEST...

Pavlos raakte als scholier in de ban van de hip hop en werd al gauw zelf een artiest. In zijn teksten beschreef hij alles waar hij kwaad rond was en wat hem frustreerde. Hij kwam eerst in aanraking met het 'low bap' subgenre (zie wikipedia hierover). Van 1997 tot 2001 maakte hij deel uit van de groep 'Kaka Mandata' ('Slecht nieuws'). Nadien werkte hij alleen onder de naam 'Killah P' of 'Killah Past', hij meende immers dat de fouten uit het verleden niet moeten herhalen en dat verandering nodig is. Hij werkte in tal van projecten en met grote artiesten uit de hip hop scène.

Pavlos dacht dat kunst geen handelswaar mag zijn. Hij verdeelde zijn muziek gratis via het internet en was nooit bezig met promotie, public relations of muziekbedrijven. Hij verkoos om zich vrij en onafhankelijk te uiten in plaats van zich aan bedrijven te onderwerpen. Hij wilde het leven en de problemen leiden van de jongeren uit de arbeidersklasse. Totem, een vriend en medewerker van Kaka Mandata, zei dat Pavlos niet in staat was om te rappen op hun tweede demo track omdat hij door zijn werk zo uitgeput was dat hij in de studio in slaap viel.

Pavlos ging zijn eigen weg. Hij wist heel goed wat hip hop betekende voor de managers en de gevestigde media. Pavlos had het over de reële problemen van de samenleving, terwijl er grote druk was om hem te laten rappen over mooie auto's overspoeld met de gebruikelijke seksistische clichés.

Zelf zei hij daarover in een interview: "Rap is een gevaarlijk wapen dat gebruikt wordt door gevaarlijke en perverse geesten die de hele cultuur willen overnemen."

In zijn teksten vind je niet altijd 'antwoorden'. Maar de juiste vragen komen wel stelselmatig terug, het gaat over sociale onrechtvaardigheid, repressie en fascisme. De moord op Alexis Grigoriopoulos (een 15-jarige scholier die in 2008 bij confrontaties met de Griekse politie om het leven kwam) of Carlo Giuliani (bij de acties tegen de G8-top in Genua in 2001), de corruptie van de gevestigde politici, de leugens van de massamedia, de afstompende programma's op televisie, het lege consumptiemodel en cynisme die gepromoot worden – al deze elementen kwamen in de teksten van Pavlos aan bod en hij wilde het bewustzijn versterken.

Zijn afkeer tegenover het fascisme was niet enkel onder zijn vrienden bekend, maar ook onder de tegenstanders. "Hij was een doelwit omdat hij antifascistische liedjes maakte", stelde een voormalig lid van Gouden Dageraad in Nikaia tijdens een interview met de krant 'Ethnos'. (1)

... Die meende wat hij schreef

Veel artiesten spreken over sociale onrechtvaardigheid. Zoals we weten, zijn er weinigen waarbij de daden met de woorden overeenstemmen. Pavlos was wel zo iemand.

In een brief aan de media beschreef zijn vriend Christos Panoelias (2) wat begin februari 2012 gebeurde, toen de ijskoude temperaturen het leven van de daklozen bedreigden. Pavlos deed een oproep aan hip hop artiesten om de ergste delen van de stad af te gaan om er de daklozen te vertellen waar ze een warme nacht konden doorbrengen en hoe ze daar moesten geraken. Toen ze dit deden, botsten de artiesten/activisten op leden van de lokale politie, de DIAS, die hen op een vijandige manier halt lieten houden.

Zouden sommige agenten van toen erbij geweest zijn toen de politie 'discreet' toekeek terwijl Pavlos anderhalf jaar later vermoord werd? We zullen het nooit weten...

Totem stelde nog: "Hij was het soort persoon dat onmiddellijk tussenkwam als hij zag dat een vrouw op straat werd lastig gevallen." Zijn vrienden en collega's wisten dat ze steeds op hem konden rekenen als ze een probleem hadden. Hij was een degelijke en eervolle gast. In tegenstelling tot zijn moordenaars die alleen op onnodige bloedvergieten uit waren.

TWEE WERELDEN

Pavlos Fyssas ging op dezelfde manier met de dood om als met het leven: op een moedige wijze. Zelfs tijdens de aanval ging zijn eerste bekommernis uit naar de bescherming van de zwakste vrienden die erbij waren, waaronder een vrouw en tengere vriend. Hij stond tegenover een groep aanvallers. Hij keek hen in de ogen en vroeg hen of ze het lef hadden om een voor een op te komen. We weten inmiddels dat ze dat lef niet hadden.

Sommige 'experts' proberen ons te vertellen dat de moord op Pavlos het resultaat was van een confrontatie tussen 'extremen'. In werkelijkheid was het een confrontatie tussen twee verschillende werelden. Aan de ene kant de wereld van arbeiderssolidariteit, moed en militante vastberadenheid waar Pavlos Fyssas voor stond. Aan de andere kant een wereld van verval, lafheid en achterlijkheid, de wereld van de neonazi's en het systeem dat hen groot maakt.

De confrontatie tussen deze twee werelden is niet gestopt met de moord op Pavlos, er komt geen einde vooraleer de arbeidersklasse overwint. Dat zal niet gemakkelijk zijn en het is ook geen werk van een paar dagen.

Het voorbeeld van Pavlos geeft ons moed op die ogenblikken dat we ons 'klein' en 'zwak' voelen tegenover het systeem en haar aanvalshonden.

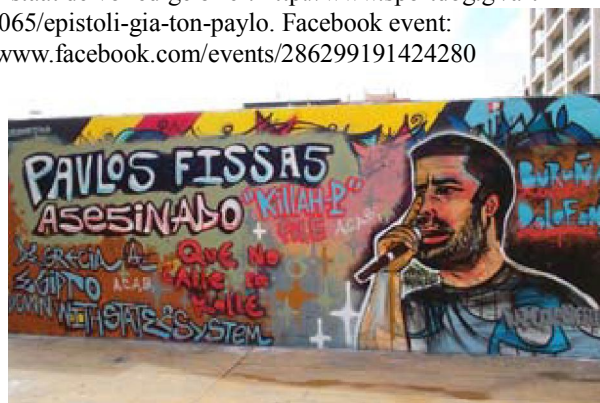
De naam en het gezicht van Pavlos zal aanwezig blijven in onze slogans, spandoeken en muziek. Het zal ons de kracht en het vertrouwen geven om verder te strijden tegen het rotte kapitalistische systeem. Wij zullen mee een einde maken aan het verleden, dat is het beste eerbetoon aan Pavlos dat mogelijk is.

Alexandros Prantounas

NOTEN

(1) ETHNOS, 20 en 21 september 2013

(2) Hier staat de volledige brief: <http://www.sportdog.gr/article/191065/epistoli-gia-ton-paylo>. Facebook event: <https://www.facebook.com/events/286299191424280>

PROTEST-TEGEN NEONAZI'S EN FASCISTISCH GEWELD

An de rechtbank in Dendermonde waar het neonaziproces tegen BBET opnieuw van start ging, voerden op 9 oktober een 20-tal militanten actie tegen fascistisch geweld. De actie van Blokbuster en Syndicalisten tegen Fascisme was gericht tegen alle vormen van fascistisch geweld, van de moorden op Pavlos Fyssas (Griekenland) en Clement Méric (Frankrijk) tot de dreiging bij ons. Het feit dat er in ons land een gewelddadig en bewapend netwerk van neonazi's bestond, is een waarschuwing voor alle antifascisten. Door ons te organiseren en te mobiliseren, willen we ervoor zorgen dat neonazi's geen ruimte krijgen om hun geweld en haat te verspreiden of openlijk te beoefenen.

Het proces zelf sleept al jarenlang aan, de feiten dateren inmiddels van bijna tien jaar geleden en de arrestaties vonden in 2006 plaats. Een aantal van de neonazi's die zich voor de rechter moesten verantwoorden, zijn tot op vandaag actief in extreemrechtse middens. Dat geeft meteen aan dat we niet op rechtbanken en juridische procedures moeten vertrouwen om gevaarlijke neonazi's een halt toe te roepen. We zullen er zelf een actieve rol in moeten spelen door ons te organiseren en een alternatief aan te bieden op de voedingsbodem voor extreemrechts en marginale extremisten.

Advocaat Piet Noë verdedigde neonazi's en probeerde hun daden te minimaliseren. Hij had het over 'ruige cafépraat'. Dat er honderden wapens werden gevonden, concrete plannen werden opgemaakt en trainingskampen werden georganiseerd, was voor hem niet van tel. Tenzij hij dat ook onder 'cafépraat' catalogeert. Noë trad eerder ook op als raadsman van verschillende VB'ers. Hij zal dus misschien wel enige ruige cafépraat gewoon zijn.

De meeste aandacht ging naar de burgerlijke partijstelling van Abou Jahjah. Volgens Piet Noë zou die eerder op de beklag-

denbank moeten zitten. Waarom iemand die als uitdrukkelijk doelwit werd vermeld door een groep getrainde militairen die over wapens beschikten zelf vervolgd moet worden, ontgaat ons volledig. De burgerlijke partijstelling van Abou Jahjah werpt overigens de vraag op waarom Filip Dewinter, een ander doelwit van de groep, zich geen burgerlijke partij stelt. Anders is die man steeds uit op mediabelangstelling. Hij zou daar in dit geval zeker op kunnen rekenen. Zou het zijn omdat hij weet dat figuren als Tomas Boutens trouwe soldaten voor zijn partij zijn, militanten die hij zelf ontmoet op bijvoorbeeld NSV-betogingen? Blokbuster wilde met een protestactie duidelijk maken dat het verzet tegen fascistisch geweld verder gaat.

Tientallen dode vluchtelingen: geen medelijden of mededogen van VB

Terwijl het Vlaams Belang zich vooral bezig houdt met de controverse rond de luxeschoenen van Anke Van dermeersch en na het pikken van een campagnebeeld afgeeft op de advocaat van de bestolene (als ze zelf pikkedieven wordt geen harde aanpak voorgesteld), zijn er tientallen mensen die een dagelijkse overlevingsstrijd voeren. Van armen bij ons – de media benadrukte dat één op vier Waalse kinderen in armoede leeft terwijl het cijfer in Vlaanderen niet veel lager ligt – tot de slachtoffers van het plunderbeleid van imperialisten en multinationals.

De tientallen vluchtelingen die het leven laten in de zoektocht naar een beter leven en een toekomst, moeten niet op enig medeleven van rechtse politici bij ons rekenen. Voor de regeringspartijen is het een cijferdiscussie en zijn ze niet asociaal als ze procentueel minder mensen naar de hel van Afghanistan terugsturen dan onze buurlanden. Voor het Vlaams Belang is medelijden of medeleven uiteraard geen optie.

In een twitter-reactie op de doden in Lampedusa – inmiddels raakte bekend dat er de afgelopen tien jaar 3.300 doden vielen bij dit Italiaanse eilandje – stelde Filip Dewinter: *“Hoe meer medelijden/sentimentaliteit, hoe meer bootvluchtelingen overtocht zullen*

proberen. Zwakheid is achillespees asielbeleid!”

Het erg vinden dat mensen een zinloze dood sterven, getuigt volgens het Vlaams Belang van ‘zwakheid’. Enig medelijden met de slachtoffers van zo’n zinloos geweld maakt het vluchtelingenprobleem enkel maar erger volgens de extreemrechtse partij. Kortom, Dewinter wil niet de verantwoordelijken maar de slachtoffers van het beleid aanpakken.

De terugkeer van extreemrechts in Oostenrijk

Het leek een detail, maar bij de Oostenrijkse verkiezingen zette de extreemrechtse FPÖ van HC Strache een opmerkelijk resultaat neer. Strache zit niet verlegen om een radicale uitspraak meer of minder. De twee traditionele partijen haalden hun zwakste resultaat sinds de Tweede Wereldoorlog met samen nog nipt de helft van de stemmen. De FPÖ haalde 21,4%, wat bijna evenveel was als de conservatieve ÖVP. Extreemrechts ging met 4% vooruit, ondanks de opkomst van nieuwe rechts-populistische krachten als ‘Team Stronach’ dat goed was voor bijna 6%. Al wie in ons land het Vlaams Belang afschrijft, doet er goed aan om toch maar eens de Oostenrijkse situatie van dichtbij te bekijken.

Strache en zijn FPÖ voerden een zachte campagne met als centrale slogan een oproep tot naastenliefde. Daarbij werd die naastenliefde uiteraard wel voorbehouden aan echte Oostenrijkers. In het verleden was Strache uitdrukkelijker op politiek vlak. Hij was eind jaren 1980 aanwezig op tal van neonazistische bijeenkomsten.

Eerder dook een foto op van Strache die in deze periode een nazigroet bracht, een groet die doorgaans werd gebracht door neonazi’s zoals diegene die georganiseerd waren in de VAPO (Volks-treue Ausserparlementarische Opposition). Die organisatie werd toen geleid door Oostenrijks bekendste neonazi, Gottfried Küssel, en had in ons land goede banden met de verboden privé-militie VMO. De foto zorgde in 2007 voor enige ophef, maar Strache deed het af als een onbelangrijk feit. Deze groet mag in Duitsland dan al verboden zijn, in Oostenrijk is dat niet het geval. Het werd

door de partijtop geminimaliseerd als een studentikoze traditie en naderhand als een traditioneel Zuid-Tirolse groet waarbij alles een misverstand zou zijn. Een vroegere vriend van Strache die de foto bekend maakte, stelde in een interview: “Er is geen discussie over mogelijk. We waren duidelijk neonazi’s. We waren actief voor de extreemrechtse VAPO, we hebben stickers geplakt, pamfletten verdeeld. We brachten regelmatig de Hitlergroet, hadden een radicaal rechtse retoriek en dachten zo. Strache was een van de activisten en kende alle bekende extremisten: Küssel, Radl, Thierry, Honsik – hij kende ze allemaal.” (zie: <http://www.news.at/a/strache-fotos-machtkampf-fpoe-affaere-stadler-162191>)

Na de verkiezingen was meteen sprake van een grote coalitie van conservatieven en sociaaldemocraten. De conservatieve ÖVP probeert daarbij de prijs op te voeren door te dreigen met een coalitie met de rechtse partijen die verkozen raakten, waaronder de FPÖ. Daarnaast gaat het om Team Stronach, een rechtspopulistische anti-EU formatie die goed was voor 5,8%. De BZÖ, een eerdere afsplitsing van de FPÖ, verdwijnt uit het parlement. De partij kreeg een zware klap, van meer dan 10% in 2008 tot nog 3,53%. De meer ‘aanvaardbare’ afsplitsing van de FPÖ lijkt daarmee op weg naar de uitgang, terwijl een aangebrandere versie van de oude FPÖ langs de voordeur terug binnen treedt. Zelfs in het voormalige BZÖ-bastion Karinthië verliest die partij fors: van de 38% in 2008 blijft er nog net 10% over.